

třetího odstavce §u 7 téhož zákona a §u 290 tr. ř. zrušiti jako zmatečný podle čís. 11 §u 281 tr. ř. a stanoviti zkušební lhůtu v mezích §u 3 zákona dobou, která vzhledem k zavinění obžalovaného a k povaze jeho činu uznána byla za přiměřenou.

Čís. 1906.

**Ochrana republiky (zákon ze dne 19. března 1923, čís. 50 sb. z. a n.).
S hlediska §u 11 zákona se nevyžaduje, by urážkou presidenta republiky byla snižována republika sama. Urážka či pouhý žert?**

(Rozh. ze dne 25. února 1925, Zm II 576/24).

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmatečnou stížnost obžalované do rozsudku zemského trestního soudu v Brně ze dne 9. října 1924, jímž byla stěžovatelka uznána vinnou přečinem podle §u 11 čís. 2 zákona na ochranu republiky ze dne 19. března 1923, čís. 50 Sb. z. a n., mimo jiné z těchto

důvodů:

Po stránce hmotněprávní shledává stížnost rozsudek pochybeným, protože zákon v dotyčném odstavci §u 11 zákona trestem ohrožuje, jak nasvědčují tomu motivy, nikoli snad každý neslušný žert, o nějž tuto šlo, nýbrž jen takovou urážku, jíž snižuje se republika v osobě presidenta jako hlavy státu, nechtěje učiniti z ochrany cti presidentovy nějaké nové crimen laesae majestatis. Že zákon nechtěl předpisem §u 11 trestem ohroziti každý neslušný žert, vychází ovšem na jevo již z jeho doslovu, jenž omezuje trestnost podle tohoto §u jen na určité, zvláště hrubé formy urážky. Již tím vyloučeno jest zavádění nějakého nového crimen laesae majestatis, které mělo za předmět již i každé porušení povinné úcty, stupně osobní urážky vůbec ani nedosahující a kvalifikovalo se vždy jako zločin. Jinak ale vyplývá právě z dotyčného odstavce motivů (Zpráva výboru ústavně právního o vládním návrhu zákona na ochranu republiky, č. 4021/23, str. 31), že důvodem pro uzákonění předpisu §u 11 byla ovšem ochrana republiky proti snižování v osobě presidenta, že však motiv ten vyčerpán jest tím, že zákonodárce omezuje trestnost toliko na určité zvláště hrubé urážky presidenta republiky, které jednak pro postavení uražené osobnosti ve státě, jednak pro neomalenost útoku na osobní čest její jako hlavy státu samy sebou jsou způsobilé, by jimi čest republiky byla snižována. Není proto nepřípustno, aby, jsou-li jinak zjištěny veškeré subjektivní i objektivní náležitosti v dotyčném odstavci §u 11 zákona na ochranu republiky vytknuté, v konkrétním případě zvláště ještě bylo zkoumáno, zda urážkou presidenta snižována byla republika sama čili nic. Že pak nešlo o pouhý neslušný žert, namířený snad jen proti osobě Františka L-a, vyplývá ze zjištění rozsudku, že pohnutkou obžalované bylo, projevití nelibost nad tím, že její domnělé zásluhy o otce presidenta republiky nebyly stejně uznány jako zásluhy Anny D-ové, a že úmysl obžalované směřoval k tomu, uvést v posměch osobu presidenta republiky.